

opusdei.org

# Medicinska sestra na Haitiju

Dawn Ribnek je medicinska sestra u Chicagu, Illinois, i članica Opusa Dei. Bila je u projektu pomoći na Haitiju kad je ta zemlja bila pogođena razornim potresom 12. siječnja 2010.

19.04.2010.

Ovo je bilo moje četvrto putovanje na Haiti gdje sam vodila malu planinsku kliniku kroz tjedan dana s četvoro drugih medicinskih radnika, većinom sa Sveučilišta Illinois u

Chicagu (UIC). Ova putovanja su također praktična iskustva za studente medicinske njege sa UIC-a, koje pridružujemo našem timu i podučavamo ih dok pregledavamo pacijente. Cijeli naš tim dio je „Little By Little“, neprofitne organizacije koja se fokusira na poboljšanje zdravlja djece i obitelji na Haitiju. Kroz Opus Dei naučila sam uvijek gledati na svoj rad u zdravstvu kao na priliku za služenje drugima. Biti u mogućnosti koristiti svoj rad za pomoć siromašnima na Haitiju bila je posebna povlastica za mene.

Ove godine pregledali smo više od 1000 bolesnika u pet dana od 7. do 12. siječnja u malom selu Gramothe na planinskoj padini malo izvan Port-au-Princea. Mnogi Haićani hodali su cijeli dan i proveli noć na otvorenom čekajući da ih pregledamo.

Naš zadnji dan za kliniku bio je 12. siječnja. Zadnje pacijente pregledali smo do 16 sati, pospremili i otišli. Većina nas odlučila se prošetati kući, opustiti se na suncu, posjetiti djecu iz sela po posljednji put i samo uživati u našem zadnjem danu prije našeg leta u srijedu ujutro. Spustili smo se niz planinu, hodali određenu udaljenost duž suhog korita rijeke ispunjenog bijelim stijenama i gromadama i započeli se uspinjati zavojitom cestom ispod planine uz neke vrlo priproste kuće i nekoliko dugačkih zidova od troske. U 16:53, nakon prelaska jednog od zidova, zemlja se stade tresti, gotovo nas srušivši i započe vrlo glasna tutnjava.

Isprva nismo znali što se događa. Kad smo shvatili da je to bio potres, otrčali smo kući što smo brže mogli. Svi su bili vani, na sigurnom, ali vrlo uplašeni. Prva pomisao bila nam je na ljude u Gramotheu. Šestoro nas skočilo je na tri terenska vozila (ATV-

i) i krenulo niz našu planinu, preko korita rijeke pa uz drugu planinu prema selu i klinici. Većina ljudi u selu bila je vani; nitko nije bio ozbiljno ozlijeđen i, iako su im domovi bili oštećeni, šteta nije bila velika.

Willem iz naše skupine odveo je djevojčicu koju smo pronašli ozlijeđenu od pada stijene do male obližnje bolnice. Otkrio je da bolnica ima samo jednog liječnika i nekoliko medicinskih sestara. Za to vrijeme više od stotinu ozlijeđenih ljudi počelo je puniti dvoranu i izlaziti na parkiralište. Požurio je natrag da nas dovede do bolnice kako bismo pružili pomoć na bilo koji način.

Tek u tom trenutku postali smo svjesni razmjera onog što se dogodilo. Dvoje ljudi otišlo je kamionom do naše male klinike u Gramotheu kako bi spakirali koji god pribor smo ostavili gore. Mi ostali

uskočili smo u drugi kamion i netko je predložio da počnemo moliti. Molili smo većinu puta do bolnice. Imala sam uza se karticu s molitvom Sv. Josemaríje i kroz njegov zagovor zamolila sam Boga mnogo puta da nam udijeli jakost koja nam treba da se nosimo sa svime s čime ćemo se suočavati te noći. U bolnici smo se uhvatili u ljudski lanac kako bismo uspjeli proći kroz vrata i dalje do sobe na drugom kraju. Bilo je strašno prolaziti pored toliko mnogo ozlijeđenih ljudi, od kojih je većina bila ozlijeđena u rušenju nekog dijela zgrade na njih.

Pregledali smo i stabilizirali više od stotinu teško ozlijeđenih pacijenata te noći, radeći do kasno iza ponoći. Ozljede su neopisive, ali nikad neću zaboraviti lica pacijenata i obitelji koje smo pregledali. Njihova su lica tražila nadu – bilo kakvu nadu – i pomoć za sebe i svoje najdraže. Nedostajao nam je pribor pa smo

koristili što god smo imali: izrezane bolničke kute korištene su kao zavoji, podveze i omče, cijevi su korištene kao udlage kod prijeloma, a komadi majica upotrijebljeni su za pranje rana. Nakon što smo pregledali sve koji su bili čekali, prvi snažni zakašnjeli udar potresao je zgradu pa smo izišli i otišli kući. Crkva u Gramotheu još uvijek je bila osvijetljena i kroz mrak mogli su se čuti glasovi pjesme, hvaleći Boga usred tragedije.

Tijekom iduća dva dana postavili smo mini-kliniku u dvorištu obitelji naših domaćina i nastavili liječiti mnoge ranjene Haićane koji su nam sami dolazili ili bili doneseni u dvorište na starim madracima. Mnoge ozljede trebalo je liječiti u operacijskoj dvorani u SAD, ali radili smo što smo najbolje mogli. U četvrtak, dok smo zbrinjavali pacijente, mogli smo čuti pjesme iz seoske crkve u Gramotheu: bio je to

pogreb djevojčice, prve kojoj smo pomogli u koritu rijeke nakon potresa.

Vratili smo se u SAD 16. siječnja. Smirila sam se u životu u Chicagu i opet sam na poslu kao dječja medicinska sestra. Nastavljam moliti za ljude na Haitiju koji su u očajničkoj potrebi i zahvaljujem Bogu što nam je dao priliku da im pomognemo koliko god smo mogli i prije i poslije potresa.